

1601 25. Nov. 1896: 1. Beh af Lovf. om Fortsættelse af Vejle-Vandel Banen til Esbjerg.

1602

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en Fortsættelse af Vejle-Vandel Jærnbane til Esbjerg.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.).

Sagen fattes under Forhandling.

Sagen begærede Ordet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Bluhme): Jeg tillader mig at foreslåa dette Lovforslag henvist til det Udvalg, som besluttedes nedfat angaaende den foregaaende Sag paa Dagsordenen.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Folketingsmanden for Maribo Amts 3dje Valgkreds (Rørdam) forelægger: Forslag til Lov om Forandring i Lov om Værnepligt af 6te Marts 1869 § 17.

Forslagsstilleren (Rørdam): Jeg tør desværre ikke sige, at det lille Lovforslag, jeg her har den Ære at forelægge, har nogen verdenshistorisk Interesse, saaledes som de tvende Forslag, vi nys have behandlet, men tør paa den anden Side maaske nære et bekedent Haab om, at Partilidensfaber og lokale Interesser her ikke ville komme i Bevægelse, saa at dette lille Lovforslag derigenem maaske har større Udsigt til at blive ophøjet til Lov end de tvende andre Forslag, vi i Dag have behandlet. Naar jeg har tilladt mig at fremkomme med dette Lovforslag om en Forandring af Værnepligtslovens § 17, vil jeg minde om, at der i Fjor af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds

(N. Nielsen) blev forelagt et Lovforslag om Forandring af Værnepligtslovens § 16, et Lovforslag, som blev vedtaget af begge Ting og blev ophøjet til Lov. Det Lovforslag, jeg her har den Ære at forelægge, er i Grunden en umiddelbar Fortsættelse af den Lov, som blev vedtagen i Fjor. Som bekendt er § 17 i Værnepligtsloven saaledes affattet nu, at den Mand, der er indkaldt til Tjeneste, og som under sin Tjenestetid paadrager sig en eller anden Sygdom eller Stavaanf, som gør, at han midlertidig bliver utjenstdygtig, bliver, hvis Militærafdelingens Læge skønner, at hans Sygdom kan helbredes, hjemsendt som for Tiden utjenstdygtig, og det paalægges ham at møde igen ved den førstkommende Sæssion. Naar han saa møder her, kan vedkommende Sæssionslæge, hvis han finder, at han endnu ikke er rask, men at der er Mulighed for, at han kan helbredes ad Nare, paalægge ham at møde paa den kommende Sæssion igen. Saa kan han enten udskrives igen eller kasseres endelig. Hvis han udskrives igen, kan det hælde, at han under Tjenesten igen paadrager sig en Sygdom, som gør ham midlertidig utjenstdygtig og gør det nødvendigt, at han atter kommer paa Sæssion, hvor han igen kan blive afvist og faa den samme Historie om igen. Det er ret uheldigt og generende for de Folk, hvem det gaar ud over, og da det som oftest er i den Alder, hvor Folk skulle sætte Bo eller begynde paa en selvstændig Forretning eller stifte Hjem, er det kedeligt og besværligt for disse Folk saaledes at have Værnepligten hængende som et truende Sværd over Hovedet i flere Aar. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaa denne Lovparagraf affattet saaledes, at disse Folk bedømmes endelig paa den første Sæssion, hvor de møde efter at have været hjemsendte som for Tiden utjenstdygtige. Det vil medføre en stor Fordel for disse Menneker, at de faa deres Stæbne afgjort, og jeg tror ikke, at Krigsmagten eller Staten som saadan vil lide noget nærværdigt Afbræk derved. Resultatet er som oftest, at disse Folk ende med at blive fuldstændig kasserede. Derfor vil Krigsmagten ikke lide noget væsentligt Tab ved, at de blive kasserede straks. Jeg kunde have været fristet til at gaa endnu videre ved at foreslaa, at disse Folk skulde endeligt kasseres ved deres Afdelinger, saa at altfaa en Mand,